

[P. Andersen.]

den; der aabnes jo nemlig nu Adgang for Staten til at gøre en Begyndelse med Hensyn til en Uddannelse paa Statens Bekostning. Det kunde dog i denne Forbindelse interessere mig, om den højtærede Minister vilde afsløre, hvilke Foranstaltninger Ministeriet kan tænke sig at indlade sig paa, om man eventuelt tænker paa Udrustning af Skoleskibe, eller om man har andre Planer. Det vilde ogsaa være af Interesse for den Ungdom, som tænker paa at gaa Søvejen, at faa at vide, at der foreligger betryggende Planer, saa at de kan faa den Uddannelse, der skal til, for at de kan blive Officerer i vor Handelsflaade.

Det ærede Medlem Hr. Elmquist, der er Venstres Ordfører, anviste den højtærede Minister en Udvej, der ikke er nævnt i Lovforslaget, en Udvej, som gaar ud paa, at Skibene kunde bemandedes med en Mand mere end den ordinære Besætning, og at der saa kunde gives det paagældende Skib et Statstilskud for Uddannelsen af denne ekstraordinære Mand; tidligere har man tænkt sig, at dette Tilskud skulde være 100 Kr. maanedlig, men det ærede Medlem, der jo paa dette Omraade nærmest optræder som Agent for en Indtægt til Sejlskibene, mente at kunne sætte det til 60—70 Kr.

Jeg vil gerne overfor den varme anbefaling, som det ærede Medlem gav denne Tanke, gøre den Bemærkning, at saa maa man jo have Sikkerhed for, at det ogsaa bliver en Mand udover den ordinære Besætning, som ansættes; men Betingelsen for, at man med Sikkerhed kan vide dette, er, at vi faar en Bemandingsskala, hvilket vi, som bekendt, ikke har her i Landet.

Fra de organiserede Sømænds Side hævdes det nemlig meget bestemt, at en meget stor Del af vor Flaade nu sejler med Underbemanding, idet man har reduceret Antallet af Matroser i en saadan Grad, at det i Virkeligheden er ganske uforsvarligt. I paakommende Tilfælde, under ekstraordinære Forhold paa Søen, paahviler der dem, der bemander Skibene, et meget stort Ansvar, hvis det viser sig, at Bemandingen ikke har været stor nok. Det er en Kendsgerning, at flere store Dampskibsselskaber har indskrænket Antallet af Matroser paa deres Skibe ganske betydeligt. Hvis man tænker paa noget saadant, som det ærede Medlem her pegede paa, maa vi have Sikkerhed for, at der er fuld Bemanding paa Skibene, inden der gives noget ekstraordinært Tilskud til Antagelsen af en ekstraordinær Mand. Altsaa, det ærede

Medlems Forslag fordrer absolut Gennemførelsen af en Bemandingsskala.

For saa vidt den højtærede Minister kan give mig et tilfredsstillende Svar paa et bestemt Spørgsmaal, skal der fra vor Side ikke være noget Krav om, at dette Lovforslag skal behandles i et Udvalg. Jeg vil da gerne spørge den højtærede Minister, om han kunde tænke sig at foretage en lille Ændring i sidste Punktum af § 2, hvori det hedder:

„De nærmere Regler herom fastsættes af Ministeren for Industri, Handel og Søfart efter Samraad med de ledende Organisationer for Skibsredere, Skibsførere og Styrmand.“

Ændringen skulde da gaa ud paa, at der mellem disse Organisationer ogsaa fandtes Sømændenes Organisation. Jeg finder, det vilde være ganske rimeligt og naturligt, om Organisationen for de Folk, hvis Fremtid dette Lovforslag omhandler, de, der er Matroser, og som skal ind paa Navigationsskolerne for at faa deres Uddannelse som Skibsofficerer, ogsaa fik Lejlighed til at være med ved Udarbejdelsen af de Regler, der skal fastsættes. Dette Krav skulde synes ganske naturligt, og saafremt den højtærede Minister er villig til at stille et Ændringsforslag herom mellem første og anden Behandling, skal vi fra vor Side, som sagt, ikke ønske at faa det foreliggende Lovforslag i Udvalg.

Der synes jo at være ganske særlig Anledning til at tage et saadant Hensyn til de menige Sømænd i Betragtning af den smukke Omtale, som det ærede Medlem Hr. Elmquist for et Øjeblik siden gav Sømændene for det Mod og den Dødsforagt, som „Estonias“ Mandskab havde udvist i det Tilfælde, som for Øjeblikket beskæftiger hele Landet, kan jeg sige; og dette gælder jo ogsaa andre Søfolk i den senere Tid, thi det er jo ikke noget enestaaende Tilfælde, som det ærede Medlem her førte frem, det Tilfælde, som i ganske særlig Grad har hændraget Offentlighedens Opmærksomhed paa sig, men det er noget, som foregaar Aaret igennem. Gang paa Gang hører vi, at vore Sømænd under større eller mindre Fare har været ude at redde andre Sømænd, som uden deres Bistand uhjælpeligt vilde være omkommet. Vore Sømænd er jo kendt blandt andre Nationer for deres Opofrelse og deres Mod.

Men naar de er anerkendt udenfor vort eget Land, og naar det ærede Medlem her fra Talerstolen fremfører de Følelser og Tanker, som gaar gennem Befolkningen i dette Øjeblik, skulde man mene, at det